

scoporum et Regularium pag. 904, in quo inter alia haec praescribuntur pag. 906: « Peracta probatio » ne et Novitiatu ad praescriptum » S. Concilii Tridentini, Constitu- » tionum Apostolicarum, et Statu- » torum Ordinis a S. Sede appro- » batorum, Novitii vota simplicia » emittant postquam expleverint » aetatem annorum sexdecim ab » eodem Tridentino statutam, vel » aliam maiorem, quae forsitan a » Statutis proprii Ordinis a S. Sede » approbatis requiratur, et quoad » laicos et conversos postquam ad » eam pervenerint aetatem, quae » in Const. Clementis VIII incipien- » In supremo praefinita est. »

« Professi post triennium a die, » quo vota simplicia emiserint, com- » putandum, si digni reperiantur, » ad professionem votorum sole- » mnium admittantur, nisi fortas- » se pro aliquibus locis, uti non- » nullis Institutis indultum est, pro- » fessio votorum simplicium ad lon- » gius tempus iam concessa fuerit. » Poterit vero Superior Generalis ac » etiam Superior Provincialis ex iu- » stis et rationalibus causis profes- » sionem votorum solemnium differ- » re, non tamen ultra aetatem anno- » rum vigintiquinque expletorum. »

Ex hoc scilicet decreto quis dubitare posset an Plana lex intelligenda esset de suspensione incurrenda ob collatum ordinem post professionem votorum simplicium?

(1) Apud Bizzarri. Collectanea pag. 909.

Attamen dubium esset fere ridiculum nedum ob Pianum Caput quod expendimus, in quo sermo est de professione solemnium, consequenter verba *religioso nondum professo* de solemniter professo sunt intelligenda, nedum ex paullo antea cit. S. Congregationis Episcoporum et Regularium decreto, quo Superioribus Regularibus permittitur dimissorias epistolas concedere professis votorum simplicium pro suscipiendis tantum minoribus ordinibus, quo intelligimus denegatam eis fuisse facultatem dimissorias concedendi huiusmodi professis, eo quod ad maiores ordines titulus requirebatur; sed etiam quia quaestio haec dirempta fuit per S. Congregationem Episcoporum et Regularium. Cum enim Archiepiscopus Mexicanus expostulasset inter alia: 1. Possunt ne Novitii post emissa vota simplicia, ante emissionem solemnium ad sacros ordines promoveri titulo paupertatis, non obstante Constitutione *Romanus* S. Pii V, die 12 Novembris anni 1508 in lucem edita? (Die 14 Octobris 1568)

Cui postulato die 20 Ianuarii 1860 responsum fuit: *Negative quoad Ordines sacros.* (1)

Ex quibus evidentissime patet professionem, de qua in nostro Capite, intelligendam esse de solemnium, non de simplicium; ideoque ordinantes Clericum in aliqua Congre-

gatione viventem, aut religiosum nondum solemniter professum sine titulo beneficii vel patrimonii praesentis capitis suspensionem incurrere.

Attamen suspensionem incurreret Episcopus ordinans nisi Clericus religiosus ordinatus absque titulo privilegio huiusmodi gaudeat: *excepto casu legitimi privilegii.* Hoc autem gaudent Patres Societatis Iesu, quibus illud factum est ab Gregorio XIII in Constit. *Ex Sedis Apostolicae benignitate* lata die ultima Februarii 1583, qua edixit:

« Nec non ut ii qui in eadem societate tria paupertatis, et castitatis et obedientiae vota emisissent, ad omnes etiam sacros et Presbyteratus Ordines de licentia pro tempore existentis sui Prae-positi Generalis, etiam antequam professionem emiserint, promovendi veri valeant » (1).

Porro suspensio haec ab collatione ordinum tum maiorum tum minorum per annum durat. Eo igitur expirato per se cessat; infra sed vero eius absolutio Summo Pontifici reservatur.

APPENDIX XLVI.

De suspensione lata in religiosos eiectos extra Religionem degentes.

Religiosi propriis ordinibus eiecti sunt scandalo fidelibus; etenim plerumque sunt ut nullo Dei timore ducantur; et qui in religione degentes scandalo fratribus fuere, ipsorumque quietem turbant, in saeculum reversi cunctis sunt scandalo fidelibus; etenim plerumque morum depravatione ipsis saecularibus praeceunt, atque hinc nullum bonum, mala imo plurima perpetrantes nulla habentur estimatione, et ab omnibus despi-

(1) Eiusmodi Constitutio in Bullario Romano Edit. Taurinen. 1863 non reperitur; at reperitur in Op. *Institutum Societatis Iesu. Tom. I. pag. 43 Edit. Prag.* Attamen in Const. *Licet debitum* lata a Paulo III die 18 Octobris 1543. §. 19 concessum Patribus Societatis Iesu inter alia hoc privilegium reperimus. « Et quia eiusdem Societatis fratres et socios de locis ad loca transferri contingit, propter quod stabilem et continuam in certis et determinatis domibus mansionem habere non possunt, et in ipsa Societate idoneos tantum et comprobatos ad Sacros ordines promoveri intelleximus, eidem praeposito generali, quod Ordinibus Antistibus gratiam et communionem dictae Sedis habentibus, praesentare, ipsisque Antistibus praesentatos huiusmodi, absque omni promissione vel obligatione ipsorum ordinandorum fratrum et sociorum, ad omnes, etiam Sacros et presbyteratus, ordines promoveri. »

At certum est Societatis Iesu alumnos ad ordines Sacros promoveri ante solemnem professionem.

ciuntur. In iis praecipue veritatem adagium illud sortitur: *Corruptio optimi-pessima.*

Ut vetustas leges latosque in re canones praetermittamus, ex quibus eruitur religiosos professos qui nulli correctioni dant operam e religione expelli posse, (1) nos pro re nostra unum allegabimus decretum latum die 21 Septembris 1624 a S. Congregatione Concilii, de Urbani VIII Rom. Pontificis mandato, ex quo Caput nostrum desumptum fuit.

Iis praetermissis quae de fugitivis et apostatis primis paragraphis statuunt Eminentissimi Patres, quoad eiectos haec decrevisse legimus (2).

§ 6. « Ad haec, ut imposterum » a religionibus nullus legitime » professus eiici possit, nisi vere » incorrigibilis; vere autem incorrigibilis minime censeatur, nisi » non solum concurrant ea omnia, » quae ad hoc ex iuris communis » dispositione requiruntur (sublatis » hac in parte statutis et constitutionibus cuiusque Religionis et

» Ordinis etiam a Sede Apostolica » approbatis et confirmatis) (3), verum etiam unius anni spatio in » ieiunio et poenitentia probetur » in carceribus; proindeque religio » privatas habeat carceres in quilibet saltem provincia. Elapso » autem anno, si nihilominus non » resipuerit, sed animo indurato » in sua pertinacia perseveraverit, » ne contagione pestifera plurimos » perdat, tamquam pecus morbida » ac membrum putre eiici tandem » possit, sed ab ipsomet generali » tantum, de consilio et assensu » sex patrum ex gravioribus religiosis, eligendis in singulis capitulis, vel congregationibus generalibus, tumque nonnisi instructo, secundum eorum stylum et » constitutiones, processu, et plane » probatis causis expulsionis ad » sacrorum canonum praescriptum. » Interea tamen usque ad primum » generale capitulum seu congregationem proxime celebrandam, » si quempiam ex iustis et necessariis causis expellere oportebit,

(1) Cf. Can. *Impudicas* 11. et Can. *Si quis Sacro* 17 caus. 27. Q. 1. Cap. *Cum in Ecclesiis* 10 *De maiorit. et obed.* Cap. *Cum non ab homine* 10 *de iudiciis*; Cap. *Ne religiosi* 24 *de Regularibus*; Cap. *Cum ad Monasterium* 6. et Cap. *Ea quae* 8 *de Statu Monachorum*; Cap. *Relatum* 7. *Ne clerici vel Monachi*; Cap. *Ut formae* 35, et Cap. *Contingit* 45 *de sentent. excommunicationis.*

(2) Extat in Bullar. Rom. Tom. XIII. pag. 202. Edit. Taurin.

(3) Ex iure communi requiritur 1. ut delictum sit grave, ex gr. homicidium, periurium, furtum etc. quia eiectio est gravissima poena, imo pro religiosis quodammodo extrema, quae consequenter sine gravi crimine infligi non potest; 2. ut delictum sit publicum non solum inter religiosos, sed etiam inter saeculares, ita ut sine infamiae nota retineri in Ordine non possit; 3. ut ter prius monitus fuerit, correctus et punitus, sin minus incorrigibilis dici non posset; 4. ut per sex continuos menses in carceribus Monasterii detentus fuerit.

» eiectio fieri possit a generali » cum consilio et assensu sex patrum, ut supra, quos idemmet » generalis eligere debeat infra » quatuor menses a praesentis decreti publicatione, servata tamen » in reliquis forma superius praescripta.

» § 7. Sic vero eiecti, quamdiu » non redierint ad religionem, in » habitu clericali incedant, atque » Ordinarii loci iurisdictioni et obedientiae subsint; proindeque generalis illico expulsionis sententiam eidem Ordinario notificare » teneatur.

» § 8. Ceterum sacra Congregatio Religionum Superiores serio » admonet, ac per Iesu Christi viscera obtestatur, ut memores paternae charitatis et mansuetudinis, nihil intentatum relinquunt, » ut lucrentur animas fratrum suorum fere in profundum malorum delapsas, antequam gravissimum atque extremum expulsionis remedium experiantur; idque eo magis » quod subditorum sanguinem, qui » ex malo negligentium et sui officii immemorum praelatorum regimine peribunt, Dominus Noster » Iesus Christus in supremo Dei

» iudicio de eorumdum praelatorum manibus sit requisiturus.

» § 9. Praeterea statuit ut iidem superiores nemini ex religiosis expulsis literas testimoniales concedant, illos ad Sedem Apostolicam reiicientes, vel iubentes aliam ingredi religionem.

» § 10. Item ut eiecti (ex hac » § desumptum est Pianum Caput), » extra religionem degentes, sint » perpetuo suspensi ab exercitio » ordinum, sublata Ordinarii locorum facultate dictam suspensionem relaxandi, aut moderandi.

» § 11. Ac postremo censuit » esse innovandam et suae Beatitudinis auctoritate innovat Constitutionem felicitis recordationis Gregorii IX relat. in Cap. fin. » *De Regular.* ac praeterea declarat eam Constitutionem in iis » quoque vindicare sibi locum, servandamque esse, qui iuste, definitive, ac iuris ordine servato expulsi fuerint; dummodo tamen » in expulsis huiusmodi subsit spes » evidens emendationis ex litteris » saltem testimonialibus Ordinarii, » cuius conscientiam in his litteris » concedendis sacra Congregatio serio oneravit. (1)

(1) Porro Constitutio Gregorii IX ita se habet: « Ne Religiosi vagandi occasionem habentes, salutis propriae detrimentum incurrant, et sanguis eorum de praelatorum manibus requiratur, statuimus, ut praesidentes Capitulis celebrandis secundum statutum Concilii generalis, seu Patres Abbates, seu Priores, fugitivos suos et eiectos de ordine suo, requirant sollicitè annuatim. Quod si in monasteriis suis recipi possunt secundum ordinem regularem, Abbates seu Priores eorum, monitione praevia, per censuram ecclesiasticam compellantur ad receptionem ipsorum, salva ordinis disciplina. Quod si hoc regularis Ordo non patitur, auctoritate nostra provideant, ut apud ea Monasteria in locis competentibus, si

Verum eiusmodi dispositiones Procuratoribus generalibus ordinum religiosorum nimis incommodae visae sunt, atque tales quae religionis ob improbos mores eiiciendis nimis faverent, cum eorum causa non ita expediri posset ut par esset ad praecavendas eorum funestas insinuationes dum in monasterio quamvis carceribus mancipati, commorarentur; improbi enim semper protectorem aliquem habent, nec raro, etiam in religionis domibus, socium; hi porro causam suam

» absque gravi scandalo fieri poterit, alioquin in aliis religionis domibus eiusdem
» Ordinis ad agendam ibi poenitentiam talibus vitae necessaria ministrentur. Si
» vero huiusmodi fugitivos vel eiectos inobedientes invenerint, eos excommunicent,
» et tandiu faciant ab Ecclesiarum Praelatis excommunicatos publice denunciari,
» donec ad mandatum ipsorum humiliter revertantur. *De Regular. et Trans.*
» *Tit. 31. Cap. 24.* »

(1) Perpendens eorumdem Procuratorum votis, inquit Emissi Patres, ne consortio morbidarum pecudum caeterae corrumpantur, et remedio hucusque ad sanitatem oblato male affectis officiant magis quam prosint... decrevit.

1. Quod firmis ac in suo robore semper manentibus praedictis decretis de Apostatis etiam secundum eam partem, ubi agitur de eiectis et eiiciendis, tamquam sacris Canonibus, et communi SS. Patrum menti conformibus, quoad eiectos eadem serventur quae in alio simili decreto hac praesenti die emanato de apostatis et fugitivis statuta sunt et indulta; quodque ad praescriptam legem Sanctae memoriae Gregorii IX.... annuatim fugitivi requirantur, et respective cogantur ad claustra reverti.

2. Quod annus integer, qui in praedictis decretis anni 1624 praescribitur in poenitentia, et ieiunio ad eiiciendos incorrigibiles, ad sex tantum menses continuos in posterum coarctetur et restringatur.

3. Quod facultas Generalibus Ordinibus de consilio et assensu sex ex gravioribus Religiosis in singulis Capitulis et Congregationibus generalibus ad causas eiiciendorum eligendis attributa, extendatur etiam ad quoscumque Provinciales, qui electis pariter in Congregationibus Provincialibus sex gravioribus de propria provincia religionis, a Generali confirmatis, de illorum consilio et assensu causas huiusmodi cognoscant, ut ad effectum eiiciendi incorrigibiles suae provinciae, et electionem pronuntiandi, accedente approbatione Generalis definiant, salva semper Sanctae Sedis et S. Congregationis in causa recursus et appellationis auctoritate.

4. Quod in posterum processus conficiatur iuxta Regulas, Constitutiones, Ordinationes et stylum cuiusque Ordinis et Religionis, donec aliter fuerit a Sacra Congregatione provisum.

agunt, dum improbi patrocinium suscipiunt. Hinc, Sedem Apostolicam regente Innocentio XII, Procuratores ordinum generales Summum Pontificem deprecati sunt, ut moderationem aliquam Decreto de Urbani VIII iussu edito apponeret, quod praestitum fuit die 24 Iulii 1694.

Porro hoc in decreto poena carceris per annum inflictam ad sex menses reducta fuit, atque facultas unis generalibus facta eiiciendi religiosos incorrigibiles concessa fuit etiam ministris provincialibus (1).

At ex eiusmodi latis decretis patet.

1. Religiosos ex ordine dimitte-
tendos esse iuris ordine servato
iuxta proprias Constitutiones.

2. Eo casu quo nullam praebe-
ant ad sanio-rem mentem reverten-
di spem.

3. Postquam subierint carceris
poenam ad sex menses continuos.

4. Omniaque media adhibita fue-
rint ut ad virtutis religiosae tra-
mites sectandos reducantur.

5. Dimittendos vero esse vel ab
uno Ordinis generali ministro, vel
a provincialibus cuiuscumque pro-
vinciae de assensu sex probato-
rum patrum ad eiusmodi causas
iudicandas apposite electorum.

6. Et quidem sine ullis testi-
monialibus literis, monito insuper
Ordinario religiosi eiecti de expul-
sionis sententia.

7. Religiosos eiectos incedere de-
bere in habitu et tonsura, subesse
ordinarii iurisdictioni, insuper, do-
nec extra religionem degerint ab
exercitio ordinum suspensos mane-
re, qua suspensione ab ordinariis lo-
corum absolvi et liberari nequeant.

Hoc autem statuit Pius Papa IX
in Capite quod commentaturi su-
mus quodque ita legitur: *Suspensionem perpetuam ab exercitio ordinum ipso iure incurrunt religiosi eiecti extra religionem degentes.*

Expendamus igitur naturam hu-
ius suspensionis; inquiremus qui-
nam eam incurrant, et quibus sub
conditionibus.

Et quantum ad primum attinet,

suspensio haec quamvis *perpetua*
dicatur, tamen tamdiu perdurare
dignoscitur; quamdiu religiosus eie-
ctus extra religionem degit: etenim
non absolute ponitur, sed relative
ad tempus, quo eiectus extra re-
ligionem degit. Ergo si eiectus vel
ad eandem religionem revertatur,
vel aliam quamlibet amplectatur,
suspensione solvitur.

Hoc autem ex lati decreti fine
et verbis apprime deprehenditur.
In eo enim praecipunt patres ut
modis omnibus eiectio a superio-
ribus caveatur, nec ad eam, nisi
postquam spes quaelibet emenda-
tionis effugerit, deveniant; atque
hinc volunt ut ante electionem per
corporales poenas obstinatum reli-
giosi malitiam vincere curent. Quo-
niam vero sex menses cito trans-
eunt, et religiosi eiiciendi post
poenam sperare bona ex libertate
poterant, hinc et in poenam admissorum
crimini-um, et ad citius eorum
frangendam animi obstinationem,
et ne ordinum susceptorum exer-
citio bona illa consequerentur quae
sperabant, et etiam ne sacra my-
steria sordidis adeo manibus pro-
fanarentur, legum latores huiusmo-
di eiectos poena auspensionis mul-
tarunt usque dum extra religionem
manerent. Poena igitur est abso-
lute medicinalis, eoque directa ut
religiosi eiecti ad religionem ite-
rum redeant; per novum igitur in
religionem ingressum finis legis
cessat, at cessante fine legis, ipsa
lex cessare dignoscitur.

De cetero verba legis aperta sunt: *extra religionem degentes*; non ergo in religione stantes. Quamvis vero dubia essent, *in poenilibus quod minimum est sequendum*; ideoque vix ad religionem reversus, eiectus lata suspensione liber censendus esset.

At in saeculo manens *ipso iure* ab *exercitio ordinum* suspenditur.

Hinc duplex quaestio: 1. an suspendatur ab iis tantum ordinibus, quos in religione manens suscepit, vel etiam ab iis quoque quos post egressum ex religione suscepit? 2. An ab ordinum exercitio tantum, vel etiam ab aliis muniis ex. gr. a munere concionandi vel docendi etc.?

Prima quaestio inutilis videri poterit. Cum enim de eiectorum causa cognoscere ad Sanctam Sedem unice pertineat, et Episcopi prohibeantur suspensionem relaxare aut moderari, et suspensi non possint ad ordines promoveri, atque si promoveantur ipso iure sint irregulares, non enim bona fides in

huiusmodi supponitur; eiecti ab ordinum exercitio suspensi semper essent. Attamen relate ad ordinum susceptorum exercitium, vera nobis illa sententia videtur, qua asseritur, in cit. Decreto sermonem esse de ordinibus ante eiectionem ab eiecto susceptis. Qua in re duplex datur casus, vel quod eiectus ante ingressum in religionem ordines sive minores sive maiores suscepit, vel post ingressum: atque affirmamus ab ordinibus quocumque tempore susceptis eiectum manere suspensum. Id patet 1. ex verbis decreti lati an. 1624. quo suspensio simultanea est cum ipsa eiectione, et quo aufertur ordinariis facultas ipsam suspensionem relaxandi aut moderandi; ergo suspensio vel est antecedens, vel saltem cum ipsa eiectione simultanea; ergo illa refertur ad ordines, quibus eiectus praeditus erat dum in religione maneret. 2. Superiores ordinis Episcopum monere tenentur de expulsionis decreto, ut et ipse sciat ad quid teneatur. (1) Cum autem vix

(1) Formulam communicationis exhibimus ex Lucio Ferraris *Bibl. Canon. Voc. Eiecti a Religione n. 37. F. N. Provincialis Provinciae N. Ordinis S. N. Illmo ac Rmo Episc. N. salutem in Domino.*

« Illustrissimae ac Reverendissimae Dominationi Vestrae notum sit, quatenus nos ad Canonum et Apostolicarum Constitutionum formam, ac Decretorum Sacrae Congregationis Concilii de Apostatis et eiectis die 21 Septembris 1624, et die 24 Iulii 1694 respective emanatorum, procedentes per nostram definitivam sententiam, quam in scriptis tulimus, hoc anno... die... Mensis... a nostra Religione tamquam incorrigibilem P. F. N. Religionis praefatae expresse professum, et ad Sacrum Praesbyteratus Ordinem promotum (si fuerit Sacerdos, et si fuerit Clericus exprimaturs Ordo; si vero laicus, id notetur) dimisimus et eiiecimus, habitu religionis nudatum. Quod Illustrissimae et Reverendissimae Dominationi Vestrae (de cuius dioecesi ipse est) significandum esse censuimus, ut et nos Apostolicis obtemperemus mandatis, et pecoris sui vultum possit Dominatio Vestra

ex ordine eiectus suspensio incipiat, hinc suspensio non potest esse nisi ab ordinibus quos eiectus habet. 3. Ordinarius non potest sententiam expulsionis examinare, nec inquirere an iuste vel iniuste eiectus fuerit; quod patet et ex decreto Urbani VIII, quo superioribus eiecti unum praecipitur, monere scilicet Episcopum de illato expulsionis decreto; deinde quia acta processualia confecta fuere iuxta ordinis constitutiones, dum eiectus subditus esset. Episcopus autem nullam habet iurisdictionem in exemptos; neque considerari potest ut iudex appellationis, quia in decreto lato sub Innocentio XII appellatio in huiusmodi casibus ad S. Sedem reservatur. *Salva semper Sanctae Sedis, et sacrae Congregationis Concilii in causa recursus et appellationis auctoritate.* Si autem Ordinarius non potest sententiam expulsionis examinare, nec in suspensionem aliquid potest, cum haec cum expulsionem sit coniuncta. Suspensio autem cum antecederet lata fuerit, non potest esse nisi circa ordines quos eiectus iam suscepit, vel habebat. Neque huic postremo argumento ea contradicunt quae scribit Benedictus XIV *De Synodo Dioecesa lib. XIII, cap. XI*, quo innuit, eiectos posse

iura experiri, eaque in gradu appellationis proponere, quin cogantur ad Romanae Curiae tribunalia causam suam deferre. Id enim 1. tantum Episcopo Angelopolitano indultum ob speciales circumstantias reperitur. 2. Episcopum autem in causa agere tanquam iudicem ecclesiasticum delegatum. 3. Ceteros episcopos, quod postea declaratum fuit, nihil iudicialiter in causis eiusmodi agere posse. « Cavit » enim S. Congregatio Concilii, in » quit Pontifex, n. 31, ne quispiam, » licet intra terminum a lege praefinitum ab eiectionis sententia appellaverit, possit extra carceres » sua iura experiri; sed si eadem » proponere velit, omnino debeat » sese in carceribus constituere. » Cum autem provocans carceribus » detinetur, non est cur Episcopus » de eo sollicitus sit; quem scilicet studiosè observare, ac custodire tantummodo debet, cum » procul a claustris in sua Dioecesi » versatur. » Cum igitur Episcopus nihil iudicialiter in eiusmodi causis agere possit, neque eiectionis aut suspensionis causam retractare, et allegata Benedicti XIV auctoritas nihil nostro obest argumento, et suspensio lata in eiectum, est ab ordinibus iam susceptis, non suscipiendis. Quod postremo ex ipsa

» cognoscere, eaque etiam circa praefatum N. exequi valeat, quae in praefato » Decreto anni 1624 die 21 septembr. peragenda iussit dicta S. Congregatio Concilii. Et Dominus sit Illustrissimae et Reverendissimae Dominationi Vestrae propitius. In quorum fidem praesentes litteras iussu nostro conscriptas, sigilloque » munitas dedimus ex Conventu N. Anno... Mense... die... »

rei natura patet, non intelligitur enim quomodo suspensio illata ob facinora possit esse in ordines suscipiendos; pro his enim intercedit impedimentum promotionis ad ordines ulteriores, non suspensio. Atque hinc si eiectus ab aliquo Episcopo ad superiores ordines promoveatur, suspensus manet non vi capitis nostri, sed vi aliarum legum quae suspensione feriunt illegitimè ordinatos.

Neque argumento movemur quod urget doctissimus Com. Reatinus qui *Edit. 3. Comment. pag. 115* scribit: Ceterum « etsi ordines vel ordinem » suscepit post eiectionem, ab eis, » vel eo quoque suspensus videtur » ut antea (Cap. 6. de apost.) lex » non distinguit. » His inquam, non movemur. Etenim cit. cap. IV non loquitur de eiectis, sed de apostatis; (1) at eiectus apostata non est; hinc ad hunc caput illud non est extendendum. Lex autem optime distinguit. Atque quoad decretum Urbani VIII res est manifesta ex iis quae diximus: Cum autem Pii IX Caput ex illo desumptum sit, cum eoque plane concordet, eodem sensu est intelligendum.

Exinde etiam patere arbitramur improbabilem prorsus esse Antonii à S. Spiritu sententiam, qui in opere *Directorium Regularium. Tract. IV. disp. III. n. 480* affirmat « talem

suspensionem esse comminatoriam et inferendam, utpote quae lata est per verbum futuri temporis: *sint perpetuo suspensi*, nam verbum *sit* est futuri temporis. » Quam opinionem Pellizarius probabilem dicit *Manuale Regularium tract. VIII, cap. VIII, n. 25.*

Eiusmodi, inquam, opinio omnino reiicienda est ob universum decreti sensum, quo percipimus et suspensionem coniunctam esse cum decreto eiectionis, et ab Episcopo neque relaxari neque moderari posse, et appellationem eiecti in casu apud Sanctam Sedem esse instituendam, et alia huiusmodi. Si autem suspensio ferendae sententiae est a quo feretur? Non certe a superioribus Regularibus post eiectionem; non ab Episcopo qui in eiusmodi causis nihil potest, non a Romano Pontifice qui in casu tantum appellationis decernit an iuste vel iniuste sit eiectus, et an ad sanam mentem reversus credi possit. Necessario igitur suspensio haec est latae sententiae. Neque verum est quod *sit* ad futurum tempus pertineat; designat enim tempus praesens; quod sexcentis exemplis probare possemus. Hinc optime Ameno *De incorrigibilium expulsionem Part. III. n. 27* eiusmodi sententiam his verbis relicta. « Nec » id quod subditur, alicuius ro-

(1) En Caput: « Consultationi tuae respondemus quod Monachus aliquem Sacrum ordinem in apostasia recipiens, quantumlibet suo fuerit reconciliatus Abbati, et receperit poenitentiam, absque dispensatione Romani Pontificis ministrare non poterit in ordine sic suscepto. »

» boris est: falsum est enim quod » dictio *sint* tempori futuro con- » veniat, et non potius imperati- » vo praesenti. Non enim decre- » tum de eiectis ipsos esse suspen- » dendos pronunciat; sed eos ve- » luti tales ex tunc declarat: » Quae de cetero sententia communis est penes doctores, ut affirmat Passerini. *De hominum statibus et officiis Q. 189, art. VIII, n. 638.*

Circa aliam quaestionem, qua quaerere proposuimus, an eiecti suspendantur etiam ab muniis Saceris ordinibus quoquo modo adnexis, ex. gr. concionandi munere, haec scribit Lucius Ferraris *Bibliothec. Canon., Voc. Eiecti a Religione n. 43.* « Eiectus nedum nequit exercere ministerium Ordinum, sed neque officium concionandi et docendi, uti habetur » in *Mari Magno Ordinis Praedicatorum § 24*, in *Mari Magno Carmelitarum § 93 et 94*, in *Mari Magno Minimorum § 36*, » et 45, in *Mari Magno Servitarum § 49*, ubi datur facultas Superioribus Religionum huiusmodi » eiectos excommunicandi, si intra » limites suarum Provinciarum, vel » districtuum, ausi fuerint concionari, Confessiones audire, et docere; » quae concessionem adhuc vigent, » ut tradit Passerinus *De homin. Stat. quaest. 189, art. 8, n. 640*, » Ameno *lib. cit. n. 35.* Accedit » ratio, quia expulsus laborat infamia iuris et facti, ut solide probat Ameno *l. cit. n. 51.* Infa-

» mis autem est incapax officiorum » spiritualium, nequit esse Iudex » Ordinarius, Delegatus, Procurator » accusans, aut Testis, aut Tabelio, nisi rogatus a partibus, c. » *Infamis persona 1. et c. Infames* » 2. caus. 3. Q. 7. Cap. *Seiscitatus 3 de Rescriptis.* Unde a fortiori nequibit assumi ad apostolicum Evangelizandi ministerium. »

Verum quidquid sit de veteri iure, post Pii IX Constitutionem neque docendi, neque concionandi munere religiosi eiecti suspensi videntur. Etenim 1° in nostro Capite ab uno exercitio ordinum suspensi religiosi eiecti decernuntur, et cum lex sit odiosa non licet eam ad alios casus extendere, qui cum ordine absolutam et intrinsicam non habent relationem et dependentiam ut esset ex. gr. munus excipiendi fidelium confessiones.

2. Religiosis huiusmodi adimenda non sunt victus et vestitus sibi comparandi media. Atqui ordo eos alere non tenetur, ab ordinibus suspensi sunt, ideoque, si sacerdotes fuerint, eleemosynis missarum sibi providere non possunt; bonis patrimonialibus carent; eleemosynam quaeritare non tenentur. Unde ergo vivere possent? At supponenda non est ecclesiastica poena eo usque procedere, ut delinquentem ad mortem adigat.

3. Bonum facere nemini prohibetur, neque sibi ingenii sui dotibus ea procurare quae necessaria sunt. Atqui conciones habere et